

- 1) I § 31 (det tidligere Forslags § 35) er under Nr. 1 Straffelovens § 242 ikke medtaget blandt Undtagelserne, hvorhos de enkelte Embedsforbrydelser, hvorom der her kan blive Spørgsmaal, ere nævnte udtrykkelig; endvidere er Listen under Nr. 2 suppleret med de nyere Love af samme Art samt med en almindelig Klausul for Fremtidens Skyld.
- 2) I § 32 (det tidligere Forslags § 36) er Nr. 2 ændret derhen, at Opfordring af vedkommende særlige Myndighed kun er gjort til Betingelse for Forfølgning, naar det ifølge Lovgivningen er afhængigt af dennes Bestemmelse, om Tiltale skal finde Sted.
- 3) I § 33 (det tidligere Forslags § 37) er Rigs- og Overanklagerens Myndighed til paa egen Haand at udlade Tiltale udvidet, jfr. nærmere neden for.
- 4) I § 35 er de privat forfulgte Straffesager stillede paa anden Maade end efter det tidligere Forslags § 39, og endelig er
- 5) det tidligere Forslags § 42 udeladt som overflødig.

Med Hensyn til Kapitlets enkelte Paragrafer skal følgende bemærkes:

§ 27.

Den heri udtalte almindelige Regel er en Grundbestanddel af hele Anklageprincippet. Den Undtagelse, der gøres i Slutningen for paatrængende Tilfældes Vedkommende, kan vanskelig undværes; lignende Undtagelser genfindes i fremmede Love (se N. L. § 269, T. L. § 163, Ø. L. § 89, Code d'instr. cr. § 61). Hvor en Dommer har paabegyndt Retshandlinger af egen Drift, skal han uopholdelig derom underrette Paatalemyndigheden eller den Dommer, for hvem Forundersøgelsen foregaar.

§ 28.

Meningen med denne Paragraf er ikke, at Paatalemyndigheden til enhver Tid efter eget vilkaarligt Forgodtbefindende kan frafalde en Forfølgning. De Regler, som bestemme, hvem Myndigheden til at udlade Paatale tilkommer, samt hvilke Betingelserne for saadan Undladen ere (altsaa Reglerne i § 32 og 33), maa ogsaa være bindende, hvor Talen er om Frafald af Forfølgning. Meningen med Paragrafen er derimod at fastslaa, at der ikke tilkommer den Sigtede nogen *Ret* til at forlange en mod ham rejst Sag ført igennem, saa længe

man ikke netop er naaet til Begyndelsen af Domsforhandlingen og har det hele Apparat samlet for Offentlighedens Øjne. Uden for dette Tilfælde maa en af Retten udstedt Attest om, at Tiltale er frafaldet, fyldestgøre Sigtedes Interesse i tilstrækkelig Grad. En lignende Regel findes i den norske Lovs § 86 og i den østerrigske Lovs §§ 109, 112 og 259 Nr. 2, hvorimod den tyske Straffeprocesslovs § 154 bestemmer: „Die öffentliche Klage kann nach Eröffnung der Untersuchung nicht zurückgenommen werden“. Dette siges i de tyske Motiver at stemme bedst med „en Straffesags Væsen og Straffedommerembedets Værdighed“. Da det imidlertid i Virkeligheden harmonerer daarlige med Anklageprincippet, og i mangfoldige Tilfælde kun vil føre til en hel Del unyttig Besvær, har nærværende Udkast ikke fulgt den tyske Lov heri. Hvad Hensynet til Sigtede angaar, synes man at maatte kunne gøre gældende, at lige saa lidt som der kan indrømmes en Person Ret til at fordre en kriminel Undersøgelse foretaget for Retten, for at faa konstateret, at en mod ham forhaandenværende Mistanke er ugrundet, lige saa lidt kan han forlange det offentlige Virksomhed fortsat, efter at det har givet ham Attest om, at det for sit Vedkommende ikke har Grund til at fortsætte Forfølgningen.

Den Frifindelsesdom, der i Medfør af nærværende Paragraf afsiges, maa kunne paaankes af Paatalemyndigheden (det kunde f. Eks. tænkes, at Retten paa Grund af Anklagerens Udeblivelse eller af andre Grunde urigtig har antaget, at Forfølgningen er frafaldet), og Højesteret kan da hjemvise Sagen til ny Behandling; men i øvrigt kan en saadan Dom ikke tilsidesættes undtagen efter Reglerne om Genoptagelse i Kapitel XXX. Som et Tilfælde, hvor der kan være Anledning til at frafalde Forfølgningen, efter at Domsforhandling er begyndt, kan nævnes, at Udsættelse ellers vilde udfordres til Paadømmelse af en Forbrydelse, der efter Omstændighederne ingen eller liden Indflydelse vilde faa paa Straffen.

Hvis Sigtede dør, bliver der ikke Tale om Frafald af Sagen eller Frifindelsesdom. Sagen bortfalder her af sig selv.

Om Fortsættelse af en een Gang frafalden Forfølgning paa Foranledning af højere Myndighed, se § 212. Om Genoptagelse i øvrigt, se § 353. Om Frafaldelse af Anke, se § 319.

Om den i Paragrafens sidste Punktum omhandlede Attestation kan der kun blive Tale, naar Forfølgningen frafaldes enten